

ΜΙΡΑΜ ΣΤΟΥΚΕΡ
Ο ΚΑΠΕΤΑΝ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Επιδοτολή Μίνας Άρκερ προς την Λουκίαν Ουένδοντρενα

(Και την επιστολήν αυτήν δεν την άνοιξαν ή μίς Λουκία λόγω της καταστάσεώς της)

18 Σεπτεμβρίου.

Φιλτάτη μου Λουκία,

Σου γράφω για να σου αναγγείλω ένα πολύ θλιβερό γεγονός το οποίο μας συνέβη. Άπέθανε χθές αιφνιδιασ ό καλός μας προστάτης και προϊστάμενος του Ιωνάθαν, Χάκινς. Ο άτυχής Χάκινς έκάθητο στο παράθυρο το απόγευμα μετά την δύση του ήλιου. Έξαφνα έφερε τα χέρια στο λαιμό σαν να τον έπνιγε κάτι, άφησε μία κραυγή σπαρακτική κι έκλισηθηκε κάτω νεκρός. Η λύπη μας εινε πολύ μεγάλη. Υποτίθεται ότι ό καλός μας προστάτης έπαθεν από συμφόρηση. Τι άλλο να υποθέσει κανείς ;

Τό γεγονός αυτό, φιλτάτη μου, δεν θα με δψήση να έλθω να σε δώ αύριο όπως έσκόπευα. Θα έλθω όμως άσφαλώς σε λίγες ημέρες και για λίγα λεπτά, γιατί ό Ιωνάθαν ειναι πολύ ληλημένος για τό θάνατο του προστάτου μας και φοβούμαι μήν του έλθη καμιά νέα κρίσις. Σου γράφω βιαστικά και σε φιλω,

ή φιλτάτη σου
Μίνα Άρκερ

Ημερολόγιον του δόκτορος Σούαρδ

Σεπτεμβρίου 20.— Είμαι πολύ λυπημένος άπόψε. Πολύ στενοχωρημένος. Μόνον ή συνήθεια που έχω να γράφω τό ήμερολόγιό μου αυτή την ώρα πάντοτε, μόνον αυτή με παρασύρει στο γράψιμο. Γύρω μου όλα εινε θλιβερά και πένθημα. Η μητέρα της άτυχούς Λουκίας άπέθανε. Της έκάμαμε ήδη και την κηδεία. Ο πατέρας του Αρθούρου άπέθανε επίσης. Υποθέτει κανείς πως ό Θεός μάς κατατρέχει, ενφ δεν του έπραξαμε σε τίποτε...

Η δυστυχισμένη Λουκία βρισκείται στην ίδια κατάσταση, μεταξύ ζωής και θανάτου. Λυπάται κανείς να την βλέπει, έτσι που κατήγτησε σαν φάντασμα, από την άδυναμία. Άπόψε θ' άγρυπνήσω εγώ στο δωμάτιό της. Όβαν Έλσιγγ άπεσώθη ν' αναπαυθή. Ο Αρθούρος ήθελε να μείνη μαζί μου, κοντά στη μνηστή του, μά ό καθηγητής δεν τον άφησε.

— Όχι, του εινε. Πρέπει ν' αναπαυθής για να αναλάβης δυνάμεις. Έλα μαζί μου, δυστυχισμένε μου φίλε !

Είμαι μόνος μου πειά. Η Λουκία κοιμάται κι' αναπνέει με δυσκολία. Ο καθηγητής έχει κρεμάσει παντού στον κοιτώνα της διάφορα βότανα, σκόρδα, άπτήγανο κι' άλλα παράξενα χόρτα. Έπίσης έχειπλέξει ένα στεφάνι γύρω στο λαιμό της.

Την έκύτατσα την πολυβροσανισμένη νέα λυπημένος, πλην άκουσα έξαφνα, ένα περιεργό θόρυβο, στο τζάμι. Σηκώθηκα, πλησίασα και κύτταξα έξω. Ήταν πανοέληρος και εινε μία πολύ μεγάλη νυχτερίδα να φερούργη στον άέρα. Φαινόταν σαν ναθελε να μη στο δωμάτιον. Την τραβούσεν ίσως τό φώς της κάμαρης, αν και άμυδρόν.

Ξαναγύρισα στη θέσι μου, πλάι στη Λουκία. Της έρριξα ένα βλέμμα και παρατήρησα πως εινε κινήθη εν τώ μεταξύ και εινεν άπομακρύνει από τον λαιμό της τό στεφάνι με τά βότανα του Έλσιγγ. Τά έποσθέτησα πάλι όπως έπρεπε και τοιμαζόμουν να καθήσω, όταν ή Λουκία άνοιξε τά μάτια της. Της έδωσα μερικέ; κουταλιές ζωμού, όπως μου εινε συστήσει ό καθηγητής, αλλά δεν εινε καθόλου δρεξιν ή άτυχής. Έινε μόνον να σφίγγει τά βότανα γύρω στο λαιμό της, σαν να φοβόταν κάτι και να ζητούσεν από αυτά προσφύλαξιν. Αυτό μ'έκαμε πολύ περιεργον. Γιατί άραγε όταν ξυπνά σφίγγει τά βότανα σιμά της, ενώ όταν πέφτει σε λήθαργο τά άπομακρύνει ; Υφίσταται μήπως καμμιάν έξωτερικήν έπικρούση ; Μυστήριο !

21 Σεπτεμβρίου.— Στις 6 τό πρωί σημερα ό Βάν Έλσιγγ ξύπνησε και ήρθε να με άντικαταστήσει. Έρριξε ένα βαθύ βλέμμα στη Λουκία, φάνηκε άνησυχος και μου εινε :

— Άνοιξε ταις κουρτίνας να μη φώς, θέλω να ιδώ...

Τράβηξε ταις κουρτίνας και ό καθηγητής έσκυψε κοντά στην Λουκία. Της τραβήξε τά βότανα από τον λαιμό, έλυσε τό μετάξινο μαντήλι που της εινε δεθεί εκεί και τον άκουσα να φωνάζη :

— Μάιν Γκόου ! (Θεέ μου !)

Έσκυφα άμέσως να δώ τι συμβάλνει κι' ένα ρίγος τρόμου πέρασε στο κορμί μου. Τά δυό μικρά, παράδοξα κεντήματα του λαι-

μού ειναν γίνει άφαντα.

Έπι πέντε λεπτα ό καθηγητής κύτταζε την Λουκίαν λυπημένος, χωρίς να βγαζη λέξι. Έπειτα γύρισε σε μένα και μου εινε :

— Δόκτωρ Σούαρδ ! Η μίς Λουκία πεθαίνει ! Εινε ζητήμα αν θα κρατήση πολλά λεπτά ακόμη. Τράξε και μίλησε του Αρθούρου να την δη για τελευταία φορα.

Έτραξα κλαιοντας σαν μικρό παιδι κι' έξύπνησα τον Αρθούρο. Μόλις με εινε διακρυσμένον έτρώμαξε. Δεν ήπόρεσα να του κινήσω την άλήθεια. Η ειδής αιτή συνέτριψε τον άτυχή νέον. Έγονάτισε κάτω, έκρυψε τό πρόσωπό του στα σεντόνια κι' άρχισε να κλαίη άπελπισμένα, ψιθυρίζοντας τό δνομα της πολυαγαπημένης του.

— Καλέ μου και παλιή μου σύντροφε, του εινε, κάμε θαρρος. Ο Θεός εινε μεγάλος. Παρηγορήσου κι' έλα μαζί μου χωρίς ν' άγγής.

Όταν έμπήκαμε στον κοιτώνα της Λουκίας εινε ότι, ό Βάν Έλσιγγ εινεν άφαιρέσει τά βότανα από παντού. Η Λουκία άνοιξε σε μια στιγμή τά μάτια της και αντίκρισε τον Αρθούρο.

— Αρθούρε ! ψιθύρισε με σβυμένη φωνή, έλα κοντά μου. Πόσο είμαι ευτυχισμένη που βρισκασαι εδώ.

Ο Αρθούρος ώρμησε να την φιλήση. Ο Βάν Έλσιγγ όμως τον κράτησεν άποτόμως.

— Όχι, όχι, του φώναξε. Μη τό κάμης ακόμη. Κράταγε μόνον προς τό παρόν τό χέρι της.

Ο Αρθούρος ύπήκουσε. Πήρε τό χέρι της μνηστής του στα δικά του και κάθησε πλάι της. Η Λουκία φάνηκεν ευχαριστημένη. Τό χλωμό της πρόσωπο έφωτίσθη από ευτυχία. Έκλεισε τα μάτια της και έβυθίσθη σιγα-σιγά σ' έναν ήσυχο ύπνο.

Έξαφνα όμως συνέβη κάτι τρομερό, κάτι που δεν θα τό λησμονήσω ποτέ, κάτι που μου έπάγωσε τό αίμα. Έντελώς άπότομα ή μορφή της νέας έγινε φρικτά χλωμή.

Άρχισε ν' αναπνέη με δυσκολία. Τό στόμα της άνοιξε και εινε τά ούλα της λευκά και τραβηγμένα μέσα, έτσι που τά δόντια της έφαινοντο μακρότερα και πειό σουβλερά. Συγχρόνως άνοιξε τά μάτια της. Μόλις εινε τό βλέμμα της έπάγωσα ! Δεν ήταν τό γλυκό, γαλήνιο βλέμμα της Λουκίας, τό τόσο φωτεινό και άγγελικό. Τά μάτια της ήσαν τώρα άγρια και σκληρά και ειναν μία διαβολική λάμψη. Την ίδια αυτή στιγμή την άκούσαμε να μίληη με μία φωνή που δεν έμοιαζε με την δική της :

— Αρθούρε ! Φίλησέ με, φίλησέ με, άγάπη μου !

Ο Αρθούρος έσκυψε να την φιλήση.

Έξαφνα όμως, ό Βάν Έλσιγγ ώρμησε, τον άρπάξε από τους ώμους και τον έσυρε πίσω με καταπληκτική για την ήλικία του δύναμη φωνάζοντας :

— Μη, μη, για τ' δνομα του Θεού ! Μη την φιλήσης, σε ίκετεύω ! Μη την φιλήσης αν αγαπάς τη ζωή σου ! Μη τό κάμης, μη τό κάμης σου λέω, χάριν της σωτηρίας της ψυχής σου, χάριν της σωτηρίας της ψυχής της !...

Ο Αρθούρος ήταν κατάπληκτος. Δεν έννοούσε τίποτε. Ο Βάν Έλσιγγ εινε σταθή μεταξύ αυτου και του κρεβατιου της Λουκίας έτοιμος να τον κρατήση αν ένκινείτο.

Η παραχή όμως του Αρθούρου από τό άπόροπτο γεγονός δεν άργησε να περάση. Έκύτατσε τώρα τον Βάν Έλσιγγ μη ξεφύροντας αν πρέσει να τον ύπακούση ή όχι.

Ο Βάν Έλσιγγ άπλωσε τό χέρι του και τον έκράτησε ενφ παρακολουθούσε την Λουκίαν. Τό ίδιο έκαμα κι' εγώ.

Εινε τότε ένα μορφασμό λύσης πάνω στο πρόσωπό της. Τά δόντια της τραβανε άπαίσια ! Κατόιντα τά μάτια της έκλεισαν κι' άρχισε ν' αναπνέη πάλιν με δυσκολία.

Μερικά λεπτά έπέρασαν...

Είμαστε όλοι τρομαγμένοι, άνησυχoi, λυπημένοι, βουβοί.

Έξαφνα ή Λουκία ξανάνοιξε τά μάτια της και μάς έκύταξε. Τή φορα όμως αυτή ήταν τό βλέμμα τό δικό της, τό γλυκό, τό γαλήνιο, τό γεμάτο φώς. Άπλωσε τό χέρι της προς τον καθηγητήν πήρε τό δικό του, του τό έσφιξε και του εινε με τη γλυκειά της έξασθενημένη φωνή :

— Αληθινέ μου φίλε, φίλε μου, σ' ευχαριστώ. Προστάτευσέ τον Αρθούρο, προσφύλαξέ τον και... φρόντισε να μω άποδώσης την ειρήνη ! Έλεος, λυπήσου με ! Σ' τα ξερείς όλα. Υποχέσου μου...

Ο Βάν Έλσιγγ γονάτισε κάτω συγκινημένος, άπλωσε τά χέρια

Η άτυχη Λουκία εινε πθάνει !

του πάνω από την έτοιμοθάνατη και ελπε με φωνήν σοβαράν.

— Τό δοκίζομαι!

Κατόπιν έγχοισε πρὸς τὸν Ἀρθούρου και τοῦ ελπε :

— "Ελα, παιδί μου. "Ελα, φίλε μου. Πιάσε τὸ χέρι τῆς ἀγαπημένης σου και φίλησέ την. "Οχι στὰ γέλην δμως, ἀλλὰ στὸ μέτωπο και γιά μιὰ και μόνη φορὰ.

Ἐπὶ τὸν Ἀρθούρου πνιγόμενος ἀπὸ τοὺς θρήνους ἐσφιξε τὸ χέρι τῆς μνηστῆς του και τὴν φίλησε στὸ μέτωπο. Αὐτὴ ἐκλείσσε σιγά—σιγά τὰ μάτια της. Ἐπὶ τὸν Ἀρθούρου ἐπῆρε κατόπιν τὸν Ἀρθούρου ἀπὸ τὸ χέρι και τὸν ἀπεμάκρυνε ἀπὸ τὸ κρεβάτι χωρὶς νὰ παύσῃ νὰ παρακολουθεῖ και τὴν Λουκίαν.

Ἡ ἀναπνοὴ τῆς ἀτιχουῦς νέας ἔγινε πάλι δύσκολη και ἀσθματικὴ. Ἐξάφνα ἐπαυσεν ἐντελῶς. Ἐπὶ τὸν Ἀρθούρου ελπε τότε μ' ἐπίσημο τόνο φωνῆς :

— "Ὅλα ἐτελείωσαν. Ἡ φτωχὴ νῆα ἀπέθανε!

Πραγματικὰ ἡ μὴς Λουκία ελπε πεθάνει. Ἐπῆρε τὸν Ἀρθούρου

και περάσαμε σ' ἕνα ἄλλο δωμάτιο. Ἐπὶ τὸν Ἀρθούρου νέος ἦτον ἀπαρηγόρητος. Ἐκλείσσε ἀτελειωμένα, οἱ λυγμοὶ τὸν ἐπνιγαν, ἦταν ἀπαρηγόρητος.

Ὅταν σὲ λίγο γύρισε στὸν νοιτῶνα τῆς Λουκίας βρῆκα τὸν καθηγητὴ νὰ τὴν κυτῆζῃ σκυθρωπός, βυθισμένος σὲ σκέψεις. Ἐπῆρε τότε τὸ βλέμμα μου πρὸς τὴν νεκράν και εἶδα κατὶ τὸ ἄλλοκοτο. Ἡ ἔμμορφία τῆς ζωῆς ἐανάλαμπε στὸ πρόσωπό της. Ἦταν πεθαμένη καὶ δμως ελπε σ' ἕνα ἔλαφρὸ ῥόδινο χρώμα. Ἡ γλωσσίδα της ελπε ὑποχωρησε σ' ἕνα ἔλαφρὸ ῥόδινο χρώμα. Δὲν ελπε τίποτε ἀπὸ τὴν σκλήρυνση ἐκείνη και τὴν ἀλυγισία τοῦ θανάτου.

Ἡ πτωχὴ κόρη, ἐπιθύρισα. Ἐπὶ τὸν Ἀρθούρου ἔδωσε τέλος στὰ βάνά της και ἡ μορφή της ἐγαλήνευσε...

Ἐπὶ τὸν Ἀρθούρου μ' ἀκούσε και ἐγύρισε και μὲ ελπε :

— Ἀπατάσαι, Σουαρδ!

— Τί ἐννοεῖς, καθηγητά μου;

— Θέλω νὰ πῶ πῶς τὰ βάνά της δὲν ἐτελείωσαν μὲ τὸν θάνατο. Ἀντιθέτως; τῶρα ἀρχίζου.

— Δὲν σὰς ἐννοῶ.

— Ἐπὶ τὸν Ἀρθούρου δταν θὰ ελπε καιρός. Πρὸς τὸ παρὸν βλέπε και περιμενε.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΓ'

Ἡμερολόγιον τοῦ δόκτορος Σοῦαρδ

(Συνέχεια)

Ἡ κηδεία τῆς ἀτιχουῦς Λουκίας ὀφείθη νὰ γίνῃ ἀδριο. Θὰ ταφῇ πλῆϊ στῆ μητέρα της, στὸ οἰκογενειακὸ τὸς κενόταφιο.

Ἐπὶ τὸν Ἀρθούρου φαίνεται πολὺ σκεπτικὸς και σνενοχωρημένος. Τὰ λόγια ποὺ λέγει ελπε πολὺ παραξένος. Τί νὰ τὸν ἀνισχυτῇ ταχα; Ὅσῳς συμβῆ νὰ μέλυνε μόνου μου κάμνει περιέργως ἐρωτήσεις. Μ' ἐρώτησε γιά τὸν χαρακτήρα και τὰς ἀντιλήψεις τοῦ Ἀρθούρου και τὸν ἐπληροφόρησε διτι ελπε λαμπρὸς νέος.

— Αὐτὸ θὰ τὸ ἴδουμι, μὲ ελπε. κουνώντας μὲ διαταγμὸ τὸ κεφάλου. Ἐπὶ τὸν Ἀρθούρου ελπε ν' ἀντιμετωπίσῃ ἀκόμη τόσες συμφορές.

— Τί ἐννοεῖς, καθηγητά μου;

— Θέλω νὰ πῶ πῶς πρέπει νὰ προετοιμάσουμε τὸν Ἀρθούρου γιά ὅσα πρόκειται νὰ συμβοῦν.

— Πρόκειται νὰ συμβῆ τίποτε τὸ ἔκτακτον.

— Πρόκειται νὰ συμβῆ κατὶ τὸ τρομερόν, Σουαρδ, κατὶ ποὺ δὲν τὸ ἀντίκρυσσε μίτι ἀνθρώπου.

— Καθηγητῆ μου δὲν σὰς ἐννοῶ. Γίκετι δὲν θέλετε νὰ μὲ ἐξηγηθῆτε;

— Νὰ σοῦ ἐξηγηθῶ; Ναι, θὰ τὸ κάμω, φίλε μου, πρέπει. Θὰ σοῦ ἐξηγήσω τὰ πάντα και πρέπει νὰ τὰ δεχθῆς; και νὰ τὰ πιστέψῃς ὅσο; θὰ σοῦ τὰ πῶ, ὅσον και ἂν ελπε ἀπίθανα. Σὲ χρειάζομαι ὡς βοηθόν μου στὸν ἀγῶνα αὐτόν. Ἐπὶ τὸν Ἀρθούρου ελπε νὰ μὲ βοηθήσῃ, χωρὶς κανένα διαταγμόν.

— Σὰς ὑπόσχομαι νὰ κάμω διτι μὲ ὑποδείξατε.

— Καὶ νὰ συστήσῃ; στὸν Ἀρθούρου νὰ μὲ ὑπακούσῃ.

— Καὶ αὐτὸ θὰ γίνῃ κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν σας.

— Ἐπὶ τὸν Ἀρθούρου ελπε νὰ μὲ θεωρήσῃ τρελλού; Δὲν κοιματιαζῆ κανεὶς τὴν μνηστῆν του μετὰ θάνατον!

— Θέλετε νὰ γίνῃ ἕνα τέτοιο ἀνοσιούργημα, κ. Καθηγητῆ; Πρὸς Θεοῦ ἐξηγηθῆτε.

— Τῶρα ὄχι. Σὲ λίγο ναι. Ἐπὶ τὸν Ἀρθούρου ελπε νὰ μὲ βοηθήσῃ, χωρὶς κανένα διαταγμόν.

Τί σημεῖνουν λοιπὸν ὅλα αὐτὰ; Ἐπὶ τὸν Ἀρθούρου ελπε νὰ ἔχῃ παραφρονήσῃ ὁ Βάν Ἐλσιγγ, ελπε σοφός, τὸ γνωρίζω, και δμως σκέπεται και λέγει πράγματα παρόδοξα.

(Ἀκολουθεῖ)

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΝΘΑΝΕΤΕ ΚΑΙ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ

Κατὰ τοὺς ὑπολογισμοὺς μιᾶς στατιστικῆς ἐπὶ 1000 νεογεννητῶν πλουσιῶν οἱ 235 ζοῦν μέχρι ἡλικίας 70 ἐτῶν, ἐνῶ ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ ἀριθμοῦ πτωχῶν μόλις 117 κατορθώνουν νὰ φθάσουν μέχρι αὐτῆς τῆς ἡλικίας.

Προσευχητῆριον ἀνήκον εἰς τὴν βασιλίαν τῆς Γαλλίας Μαρίαν Λεζίνουα, σύζυγον τοῦ Λουδοβίκου τοῦ 15ου, ἐπωλήθη ἐσχάτως ἀντὶ 150,000 φράγκων.

Ἐπὶ τὸν Ἀρθούρου νὰ τύχῃ τῆς ἐξόχου θέσεως τοῦ ἱατροῦ εἰς τὴν νῆσον Κοῦέννην ἀπαιτεῖται νὰ παραμείνῃ πλέον τῆς δεκαετίας ὡς μαθητευόμενος πλοῖον ἀρχαίου ἱατροῦ, ὁ ὅποιος παρατηρεῖ ἂν ὁ μαθητῆς; του ἔχει τ' ἀπαιτούμενα προσόντα διὰ νὰ γίνῃ ἱατρός. Μετὰ τὴν ὑπερδεκαετὴ αὐτῆν φοιτῆριον ὁ μαθητευόμενος; δύναται νὰ ἐξασκήσῃ τὸ ἱατρικὸν ἐπάγγελμα του ἂν ἔχῃ συμπληρώσῃ τὸ 40ὸν ἔτος τῆς ἡλικίας του.

Ἐπὶ τὸν Ἀρθούρου ὁ δλιχὸς ἀριθμὸς τῶν ἐν Ἀμερικῇ ἐκδιδομένων ἐφημερίδων ἀνέρχεται εἰς 35,740. Ἡ δὲ κυκλοφορία των εἰς 48,350,000 φύλλα. Τα ἐκδιδόμενα περιοδικὰ και ἐπιθεωρήσεις ὑπερβαίνουν τὰς 40,000.

Ἐπὶ τὸν Ἀρθούρου ὁ πληθυσμὸς τῆς γῆς αὐξάνει ἐτησίως; κατὰ 17 ἑκατομύρια. Μόνον κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη παρεξηγήθη ἐλάττωσις; τοῦ ἀριθμοῦ τούτου κατὰ τινὰς ἑκατοντάδας χιλιάδων. Ἀπὸ τῆς ἐτοχῆς; τοῦ Ρωμαῖοῦ Κρατοῦ; μέχρι σήμερον ὁ πληθυσμὸς; τῆς; γῆς; ἐδιπλασιάσθη.

Ἐπὶ τὸν Ἀρθούρου ὁ ἀριθμὸς τῶν ἀλιευτικῶν πλοίων εἰς τὴν Βόρειον Θάλασσαν ἀνέρχεται εἰς 5000 και τὰ πληρώματα εἰς 30000 ἀνδρας. Ἀλιεύουσι δὲ κατὰ στολίσκου; ἐξ 140 πλοίων ἕκαστος.

Ἐπὶ τὸν Ἀρθούρου Ἡ ἀνάλογια τῶν τυφλῶν εἶναι 1 ἐπὶ 1400 ἀνθρώπων. Ἐπὶ τὸν Ἀρθούρου ὁ ἀριθμὸς δὲ ὄλων τῶν τυφλῶν τῆς; γῆς; ἀνέρχεται κατὰ στατιστικὰς εἰς ἕν ἑκατομύριον περίπου.

Ἐπὶ τὸν Ἀρθούρου Ὁ Γερμανὸς φυσιοδίρης; Κιϋ ἔβλεπε ἀνεκάλυψεν διτι οἱ ἀστρίλακες (τυφλοπόντικιοι) βλέπουν καλλίτερον ἀπὸ ὅλα τα ἄλλα μὴ τυφλά ζῶα.

Ἐπὶ τὸν Ἀρθούρου Μέχρι τῆς ἡλικίας τῶν 50 ἐτῶν ὁ ἄνθρωπος; εἰσπνέει 170 τόνους ἀνθρακικοῦ ὀξέως. Ἀι μέχρι τῆς; ἡλικίας ἐκείνης; ἀναπνοαὶ τοῦ ἀνθρώπου ἀνέρχονται εἰς 500,000,000.

Ἐπὶ τὸν Ἀρθούρου Τὰ ἐκ χάριτος ἐνδύματα και ἀσπρόχρονα ἤρχισαν εἰς τὴν Εὐρώπην και Ἀμερικὴν νὰ εἰσάγονται εἰς κοινήν χρῆσιν. Ἐπὶ τὸν Ἀρθούρου ελπε φθινοτέρα και διατηροῦνται περισσότερον ἀπὸ τὰ ἄλλα ὑφάσματα.

Ἐπὶ τὸν Ἀρθούρου Ἐγεννήθη εἰς τὸ Σιάγκον τέρας; τοῦ ὀποῖου ἡ κεφαλὴ δὲν ελπε μεγαλειτέρα μιᾶς; πεντάρας; τὰ δὲ πόδια του και τὰ χέρια του δὲν ελπε χονδρότερα ἀπὸ μιὰ πῖπτα. Ζυγίζε 70 δράμματα. Μ' ὅλα ταῦτα δμως; ελπε ὑγιεστάτον.

Ἐπὶ τὸν Ἀρθούρου Εἰς ἕν χερσὶν; εἰς τὰ περιώρα τῆς Λουκῆνης; ὑπάρχει «Σύλλογος; Γερωντοκορίτων»; μὲ πνήθηνα μέλη; τὰ ὅποια ὅλα ἔχουν ὑπερβῆ τὴν ἡλικίαν τῶν 35 ἐτῶν.

Ἐπὶ τὸν Ἀρθούρου Ὑπάρχει στὴν Κεντρικῇ Ἀμερικῇ ἡ φυλὴ τῶν Ὀττομάχων ἡ ὁποία τυγῶναι χόμιατα. Τα χόμιατα αὐτὰ ελπε λιπόδη και κινεωπά και τὰ τρωγῶν ἀφοῦ προηγουμένως κατασκευάσσουν ἐξ αὐτῶν δίπυρα τὰ ὁποία ψήνουν στὸ φούρνον και καταβρέχουν κατόπιν στὸ νερὸ; ὅπως; ἀκριβῶς; ἐμεις; κάνουμε μὲ τίς; γαλέτες.

Ἐπὶ τὸν Ἀρθούρου Οἱ ἀρχαῖοι Σκῆθαι; μετεχειρίζοντο τὰς; κεφαλὰς τῶν ἐχθρῶν των ὡς; ποτήρια; πρῶνίζοντες; τὸ κάτωθι τῶν ὀφρῶν μέρος; και καθαρῶντες; τὸ ὑπόλοιπον τοῦ κρανίου. Ὁ Σουλῆκτης

Η ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΑΣ
Τόμος «Μπουκέτου» 1924 χροσόδετος
διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν δρχ. 120, Ἐξωτερικὸν φρ. 80.
Σόνια βιβλίον χροσόδετον, διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν δρχ. 12, Ἐξωτερ. φρ. 6.
Ἡ Κόρη τοῦ Μεγάλου Βάλτου βιβλίον χροσόδετον, διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν δρχ. 12, Ἐξωτερικὸν φρ. 6.
Οἱ ἐμβάζοντες τὴν ἀξίαν τῶν ἀνωτέρω τὰ λαμβάνουν ἀσφαλῶς; ἐπὶ συστάσει.